

Arrest

nr. 302 561 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

“A. *Feitenrelaas*

U, [S.I.K.], verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en bent een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit Shamshapoor. Dit is gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U

bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Samen met uw vader besloot u vijf jaar voor uw vertrek een naaiwinkel te openen in de bazaar van Shamshapoor. U voerde herstellingen uit van kleren en naaide ook opschriften op kleren van uw klanten. Op een dag kwam iemand van de taliban voor een herstelling van zijn broek. Niet veel later kwamen er wederom vier personen van de taliban langs. Ze hadden een rol witte stof mee. Ze vroegen u om hierop het opschrift "Islamitische Emiraten" te naaien en deze vlaggen dan op te hangen aan huizen die ze u zouden aanduiden. Uit schrik stemde u toe maar zei dat het drie à vier dagen zou duren om de vlaggen te maken. U wilde dit eigenlijk niet doen en ging diezelfde namiddag nog naar het districtshuis, alwaar u de autoriteiten alles vertelde. De autoriteiten zeiden u in te stemmen met wat de taliban vroeg aangezien ze u anders zouden lastigvallen, maar vroegen om de vlaggen niet effectief te maken. Zij zouden het wel oplossen. Drie dagen na dit voorval, kwamen er opnieuw strijders van de taliban naar uw winkel. U vertelde dat de elektriciteit was uitgevallen en dat om die reden de vlaggen nog niet klaar waren. Ze zeiden u aan welke huizen u de vlaggen diende op te hangen en vertrokken. De dag erna overnachtte u bij uw tante. 's Nachts kwamen uw moeder en broer langs en vertelden dat de taliban was langsgesproken thuis op zoek naar u. De taliban hadden uw vader gezegd dat ze wisten dat u naar het districtshuis was gegaan. Toen ze u niet vonden, sloegen ze uw vader en zeiden ze dat ze zouden terugkomen. De man van uw tante regelde hierop een smokkelaar genaamd Qayum. Deze persoon bracht u naar Nimroz en vandaaruit stak u de grens over. U verliet Afghanistan anderhalf jaar voor uw aankomst in België. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Macedonië naar Servië. U verbleef gedurende dertien maanden in een opvangcentrum te Servië omdat u ziek was. Nadien reisde u verder naar Oostenrijk. Hier werd u gearresteerd en werden uw vingerafdrukken genomen. U wenste niet te blijven en ging via Italië en Frankrijk naar België, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indient op 24 november 2020. Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw taskara en de taskara's van uw grootvader, uw ouders, uw broers en zussen neer. Allen zijn kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 30 november 2004 op, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment 17 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 14 januari 2021 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 24 november 2020 (zie administratief dossier), niet minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde problemen met de taliban. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop u bedreigd werd door de taliban zijn dermate tegenstrijdig dat deze ongeloofwaardig zijn. Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en uw daaraan verbonden leeftijd, zoals hierboven reeds werd aangehaald. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw verzoek om internationale bescherming op 24 november 2020 dat u geboren bent op 30 november 2004 (zie DVZ, Registratie VIB en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, 24 november 2020), hetgeen betekent dat u op het moment van uw inschrijving in België zeventien jaar oud zou geweest zijn. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid op 14 januari 2021 werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (Federale overheidsdienst justitie, 14 januari 2021). U kunt dus niet als minderjarige worden beschouwd. Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat de leeftijdstest het bij het juiste eind had en u weldegelijk 20 jaar bent (zie CGVS, p.4). Ook uw afgegeven taskara bevestigt deze leeftijd. U vertelt hieromtrent dat u bij aankomst in België geadviseerd werd door

mensen om u voor te doen als minderjarige aangezien u dan sneller een opvangplaats zou krijgen (zie CGVS, p.4). Dit alles leidt tot de vaststelling dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd en houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. Verder bevat uw vluchtrelaas verschillende inconsistenties en onaannemelijkheden, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde oorspronkelijk dat toen de taliban u bezocht met de vraag vlaggen voor hen te maken, u hen zei dat het drie of vier dagen zou duren om de vlaggen te maken. Hierop zei taliban dat u moest bellen als u klaar was en ze dan zouden zeggen waar u de vlaggen diende op te hangen (zie CGVS, p.12, 16). Echter, even later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u plots aan dat u wel al wist aan welke huizen u de vlaggen diende op te hangen en dat u de taliban niet diende te bellen hiervoor (zie CGVS, p.16). Geconfronteerd hiermee, ontkent u iets te hebben gezegd over het feit dat u moest bellen naar de taliban als u klaar was. Uw uitleg kan echter deze inconsistentie in uw verklaringen niet goed praten. U gaat dan nog verder en spreekt ineens over een tweede bezoek van de taliban aan uw winkel met betrekking tot de vlaggen die u diende te maken, ditmaal waren het enkele talibs die u zeiden waar u de vlaggen diende op te hangen (zie CGVS, p.16 en 17). Ten eerste is het opmerkelijk dat u eerder in uw relaas over dit tweede bezoek niets vermeldde, terwijl dit geen onbelangrijk punt is in uw relaas. Ten tweede klopt hierdoor uw vooropgestelde tijdslijn helemaal niet meer. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS verklaarde u oorspronkelijk immers dat op de dag dat taliban kwam met het voorstel om vlaggen te maken, u diezelfde dag nog naar het districtshuis ging waar u dit alles vertelde. De dag erna zou taliban zijn langsgekomen op zoek naar u, maar u was toen bij uw tante. Nadien zou u het land verlaten hebben (zie CGVS, p.14 en 15). Maar later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen plots en stelt u dat de taliban twee à drie dagen nadat ze bij u waren langsgekomen in uw winkel met de vraag de vlaggen te vervaardigen nogmaals kwamen om te zeggen waar de vlaggen op te hangen, en zij u pas de daaropvolgende dag kwamen zoeken bij u thuis (zie CGVS, p.17). Het lijkt er op dat u uw verklaringen steeds aanpast aan de vraagstelling van het CGVS en u duidelijk er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen. Zoals eerder gezegd, waar de vermelding van het tweede bezoek van de strijders van de taliban uw tijdslijn niet meer doet kloppen, zijn er hierbij nog een aantal tegenstrijdigheden op te merken. Zo zegt u dat toen de strijders van de taliban drie dagen later op bezoek kwamen, ze niets vroegen over of de vlaggen al dan niet klaar waren, maar enkel zeiden waar u ze diende op te hangen (zie CGVS, p.19). Aangezien u eerder vermeldde dat u tegen de taliban had gezegd dat het ongeveer drie of vier dagen zou duren om de vlaggen te maken en ze na die vooropgestelde periode een tweede keer op bezoek kwamen, lijkt het vreemd dat taliban niet wilde weten of de vlaggen al klaar waren. Geconfronteerd hiermee zegt u opnieuw dat ze niets vroegen over de vlaggen, wat eigenaardig is. Men zou kunnen verwachten dat de taliban eerst de vlaggen zou willen inspecteren voor goedkeuring alvorens u de vlaggen openlijk ten toon zou spreiden. U voegt toe dat u dan wel als termijn drie dagen had vooropgesteld om de vlaggen te maken, maar dat dit geen vereiste was en er altijd iets kon tussenkomen (zie CGVS, p.19). Even later wijzigt u uw verklaringen op het CGVS en zegt u ineens dat ze wel vroegen naar de vlaggen, maar dat u had geantwoord dat de elektriciteit was uitgevallen en u niet genoeg stof had, waardoor u ze niet had kunnen afmaken. De taliban namen genoegen met uw uitleg en ze vertrokken weer (zie CGVS, p.19). Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat taliban de vlaggen niet wensten te zien, wat u ook zou ontmaskeren aangezien u van de autoriteiten het advies kreeg ze niet te maken en u dit dus ook niet gedaan had (zie CGVS, p.18). Verder is dit weeral een plotse wijziging in uw verklaringen, die uw geloofwaardigheid wederom niet ten goede komt. Geconfronteerd hiermee en gevraagd door het CGVS waarom u eerst expliciet beweerde dat de taliban niets vroegen over de vlaggen en nu ineens zegt van wel, zegt u plots dat de taliban u niet hadden gevraagd of u de vlaggen al had gemaakt, maar wel of u ze al had opgehangen (zie CGVS, p.19). Waar dit zogenaamde misverstand in woordgebruik een pover excuus is waarom u eerst negatief antwoordde op de vraag of taliban u vroeg naar de vlaggen, is het wederom een zoveelste keer dat u zichzelf tegenspreekt. Nu zou de taliban volgens u dus hebben gevraagd of u de vlaggen al had opgehangen, dit terwijl u daarvoor expliciet vermeldde dat ze u tijdens dit bezoek zeiden waar u de vlaggen diende op te hangen (zie CGVS, p.19). Om welke reden de taliban u toen zou gevraagd hebben of u de vlaggen al had opgehangen, terwijl u eerder beweerde dat de reden van dit bezoek van de taliban net was om u in te instrueren op welke plaatsen u de vlaggen diende op te hangen, is een raadsel en brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Na confrontatie blijft u bij uw eerdere uitleg dat de taliban u pas dan inlichtten over waar de vlaggen te hangen, maar biedt u geen gegronde reden voor uw tegenstrijdige verklaringen (zie CGVS, p.19). U geeft vervolgens ook aan de autoriteiten te hebben ingelicht over het bezoek van de taliban aan uw winkel (zie CGVS, p.14). Gevraagd waarom u in de veronderstelling was op de bescherming van de overheid te kunnen rekenen, antwoordt u dat u dacht dat de overheid de macht had dit te stoppen (zie CGVS, p.17 en 18). Het is ten eerste al vreemd dat u zonder meer de autoriteiten inlichtte en hierbij dacht te rekenen op hun bescherming, aangezien u eerder in het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat de taliban de controle had over uw dorp en de autoriteiten nauwelijks of niet aanwezig waren (zie CGVS, p.7). Des te vreemder is het aangezien de overheid u niet

veel garantie op een oplossing van uw problemen of bescherming tegen de taliban gaf. Het enige wat uw overheidsdienst u meedeelde was dat zij het zouden oplossen voor u, dat ze iets zouden proberen, en dat u de vlaggen niet diende te maken (zie CGVS, p. 18). Ook gaf u hen geen specifieke informatie over de talibanleden die bij u waren langsgekomen of gaf de politie u geen verdere adviezen wat te doen, buiten dat u de vlaggen niet diende te maken (zie CGVS, p.18). U ging er van uit dat de politie iedereen kent en de bewuste talibanleden kent (zie CGVS, p.18). Dit is een bijzonder weinig doordacht optreden van de politie te noemen. Indien u werkelijk berichtte over een lokaal incident met de taliban, kan verwacht worden dat zowel u als de leden van de politie die u raadpleegde al het nodige zou doen om dit incident uit te klaren. Dat een eerste stap hierbij, met name de identificatie van de betrokkenen, verwaarloosd wordt zoals u omschrijft, is niet aannemelijk en komt weinig doorleefd over. Dat u gegeven dit alles besloot de vlaggen niet te maken waarbij u zomaar vertrouwd op de politie en geen verdere beschermingsmaatregelen nam, is eveneens weinig aannemelijk. Zeker aangezien u vervolgens beweert dat taliban drie dagen later op bezoek kwam, en u zelfs daarna geen verdere beschermings-maatregelen trof. Verder verklaarde u oorspronkelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dat na het bezoek van taliban aan uw huis om u te zoeken uw familie naar het huis van uw tante belde, waar u logeerde, om dit te vertellen (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaart u iets anders. Zo zegt u dat uw familie uw tante niet opbelde, maar dat uw moeder en uw broer langskwamen bij het huis van uw tante om dit nieuws te vertellen (zie CGVS, p.14). Na confrontatie door het CGVS, antwoordt u dat dit een vertaalfout moet zijn geweest van de tolk (zie CGVS, p.20). Aangezien u eerder in het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u een kopie van uw verklaringen op de de DVZ ontvangen hebt, deze correct waren en u evenmin aangaf dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ problemen zou hebben gehad met de tolk (zie CGVS, p.3 en 4), kan geen begrip worden getoond voor deze uitleg. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ opnieuw aan u voorgelezen en hebt u deze ondertekend voor akkoord (DVZ, CGVS, vragenlijst, vraag 8). Dat u ten slotte denkt dat de taliban nog een keer op bezoek is geweest bij u thuis na uw vertrek uit Afghanistan omdat u het gevoel hebt dat u dit kon horen aan de stem van uw ouders toen u hen opbelde (zie CGVS, p.20), is een blote bewering die op geen feiten berust en die u ook niet verder staft. Gezien de veelheid aan incoherenties en onwaarschijnlijkheden kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara en taskara's van uw familie bewijzen hoogstens uw identiteit, hetgeen niet betwist wordt in bovenstaande beslissing. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die

regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmede-werkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in

het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheids-middelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr.

60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam.

Verzoeker betoogt dat hij jong is en zich liet influisteren door ouderen om zich als een minderjarige voor te doen. Hij heeft zijn fout toegegeven, wat een teken is dat hij bereid was om alles correct te vertellen zoals het is.

Verzoeker wil benadrukken dat hij erg onder stress stond tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor hij sommige zaken door elkaar sloeg, en dat tegenstrijdigheden een menselijke vergissing zijn. Niettemin stelt verzoeker dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals beschreven, waarna hij een deel uit de bestreden beslissing citeert.

Verzoeker benadrukt verder dat hij bij terugkeer naar zijn land in gevaar is. Hij citeert uit artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming, gelet op het feit dat hij moest vluchten van de taliban omdat ze naar hem zoeken. De reden hiervoor is dat hij verraad heeft gepleegd bij een overheidsinstantie en dat hij weigerde vlaggen te maken voor de taliban. Verzoekers persoonlijke vrees is dat hij door de taliban zal worden vermoord wegens zijn verraad. Verzoeker betoogt dat het CGVS *“onverzorgd heeft beslist gelet op de ernstige feiten”*.

Verder benadrukt verzoeker hoe de levensomstandigheden zijn in Afghanistan en verwijst hij hiervoor naar een nieuwsbericht van parool.nl.

Verzoeker meent dat het CGVS absoluut geen rekening hield met de actoren die in de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 worden opgesomd om de status van subsidiaire bescherming te krijgen. Er wordt aangehaald dat door *“de aanwezigheid van actoren van geweld”* er sprake was van geweld. In het dorp waar hij woonde hadden de taliban de macht en dagelijks vielen honderden slachtoffers door hun aanslagen.

Verzoeker wijst verder op het feit dat de vermindering van de troepen in Afghanistan niet maakt dat burgers veilig zijn en stelt dat er nog steeds sprake is van geweld tegenover burgers. Verzoeker voegt een artikel van nos.nl toe ter staving van de feiten, waarin wordt gesteld dat sinds de machtsovername 397 burgers om het leven zijn gekomen door toedoen van de taliban. Verzoeker meent dat het CGVS onterecht verklaart dat mensen veilig op straat kunnen wandelen zonder het slachtoffer te zijn en stelt dat de acties van de taliban effectief gemunt zijn op iedereen.

Tot slot stelt verzoeker dat Afghanistan kampt met een humanitaire en economische crisis, *“onder meer als gevolg van de sancties die na de machtsovername werden ingesteld. Een groot deel van de bevolking lijdt honger.”* Dit bevestigt volgens verzoeker dat er een hongersnood is in Afghanistan, en dat de kans relatief hoog is dat hij in dezelfde toestand zou belanden als de burgers die zich daar nu op dit moment bevinden.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin wordt vermeld *“betrokkene is afgevoerd van ambtswege”*. Uit het bijgevoegde uittreksel van het wachtregister geconsulteerd op 6 maart 2023 blijkt dat het enkel om een voorstel tot afvoering van ambtswege van 20 januari 2023 gaat.

Een actualisatie van het wachtregister (zie rechtsplegingsdossier) toont aan dat verzoeker weer blijkt ingeschreven in het wachtregister met vermelding van een adres. Bovendien verschijnt verzoeker ter terechtzitting. Van een effectieve afvoering van ambtswege uit de bevolkingsregisters, en derhalve een vermoeden van vertrek uit België, is geen sprake. Verzoeker getuigt dan ook van het rechtens vereiste actueel belang.

3.2. Op 9 augustus 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over, samen met enkele foto's van zijn neef, Q.S. Verzoeker stelt dat zijn neef door de Taliban gedood werd omdat hij niet voor hen wilde werken. Hiermee stelt verzoeker aan te tonen dat ook zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

3.2. De verwerende partij maakt op 13 oktober 2023 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

3.3. Op 19 oktober 2023 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een tweede aanvullende nota over, samen met bijkomende stukken met betrekking tot zijn beweerde broer, A.S., die in Afghanistan voor de Amerikanen heeft gewerkt en nu in de Verenigde Staten woont. Hiermee wenst verzoeker aan te tonen dat ook zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Deze stukken betreffen: foto's van zijn beweerde broer, foto's van zijn beweerde broer samen met verzoeker, ongedateerde geschreven verklaring door zijn beweerde broer, verklaring van de werkgever van zijn beweerde broer van 10 januari 2013, een aanbevelingsbrief van 16 november 2011, het Amerikaans paspoort, identiteitskaart en rijbewijs en sociale zekerheidskaart van de beweerde broer alsook de werkbadge en bankkaart van de beweerde broer ten tijde van zijn werk in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een opr0echte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de taliban. Verzoeker had een naaiwinkel en zou door de taliban zijn gevraagd om vlaggen te naaien met het opschrift "Islamitisch Emiraat". Verzoeker zou de voormalige Afgaanse overheden hiervan op de hoogte hebben gebracht en daardoor later in de problemen zijn geraakt.

5.2. Verzoeker legde bij het CGVS zijn taskara en de taskara's van zijn familieleden voor (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Deze bevatten hoogstens indicaties over verzoekers identiteit maar hieruit kan geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot zijn persoonlijke problemen.

Verder moet inzake verzoekers leeftijd volgende bemerking worden gemaakt. Verzoeker verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn en gaf als geboortedatum 30 november 2004 wat betekent dat hij volgens zijn verklaringen toen 17 jaar oud was (AD CGVS, stuk 7, bijlage 26). Na een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 januari 2021 (AD CGVS, stuk 7, Leeftijdsbepaling, FOD Justitie, dienst Voogdij, 15 januari 2021), werd verzoekers leeftijd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum 18,6 jaar oud was en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 24 november 2020 alleszins meerderjarig was.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Hoewel het verschil tussen verzoekers minimumleeftijd volgens de leeftijdsbepaling en de verklaarde leeftijd in wezen slechts een jaar bedraagt, gaf verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf toe dat hij een jongere leeftijd had opgegeven zodat hij sneller een opvangplaats zou krijgen. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij nog jong was en zich liet adviseren door anderen. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zijn fout toegaf en dat hij loog om een opvangplaats te verkrijgen, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, neemt niet weg dat hij wel degelijk beoogde om de Belgische overheden te misleiden over zijn leeftijd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, namelijk dat dit een teken is dat hij alles correct wil vertellen, mocht de verwerende partij wel degelijk redelijkerwijze uit zijn gedrag concluderen dat dit een eerste negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn algemene geloofwaardigheid.

5.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten.

De commissaris-generaal stelt immers terdege vast dat (i) verzoeker er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden problemen met de taliban en dat er verschillende inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn relaas zijn; (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn problemen met de taliban de autoriteiten zou hebben ingelicht noch dat hij geen beschermingsmaatregelen zou hebben genomen, zelfs niet na het eerste incident met de taliban; en (iii) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na het bezoek van de taliban aan zijn thuis en het beweerde bezoek van de taliban aan zijn thuis na zijn vertrek uit Afghanistan louter een blote bewering betreft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.5. Met betrekking tot de vaststelling dat hij er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden problemen met de taliban, betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij erg onder stress stond tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waardoor hij sommige zaken door elkaar sloeg. Verzoeker stelt dat dit een menselijke vergissing uitmaakt, herneemt een volledige paragraaf uit de bestreden beslissing en stelt *“dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals beschreven in de hierboven beschreven volgorde”*.

Dit betoog kan niet overtuigen daar de hernomen paragraaf in wezen een opsomming geeft van de verschillende tegenstrijdigheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen waarmee hij tijdens het persoonlijk onderhoud ook geconfronteerd werd en verzoeker bovendien niet

specificeert welke versie van de feiten de juiste zou zijn. Verzoeker mag het niet aan de Raad overlaten om uit een dergelijke uiteenzetting een middel te distilleren en te speculeren welke versie van de feiten de juiste zou zijn. Verzoekers argumentatie kan de opeenstapeling van tegenstrijdigheden en incoherenties dan ook niet vergoelijken, verklaren of in een ander daglicht stellen.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en aan de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Er mag van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat hij nauwkeurige, doorleefde en coherente verklaringen aflegt inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die rechtstreeks in verband staan met de aangehaalde problemen. Bovendien duidt verzoeker niet nader op welke wezenlijke punten zijn beweerdte nervositeit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het persoonlijk onderhoud is geschied op normale wijze. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker in staat was om coherente en eenduidige verklaringen over zijn relaas af te leggen. De vaststelling dat verzoeker telkens wisselende verklaringen aflegt over essentiële elementen in zijn relaas, maakt dat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

De overige motieven in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn problemen met de taliban de autoriteiten zou hebben ingelicht, dat hij geen beschermingsmaatregelen zou hebben genomen, zelfs niet na het eerste incident met de taliban, en dat hij incoherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na het bezoek van de taliban aan zijn thuis en dat het beweerdte bezoek van de taliban aan zijn thuis na zijn vertrek uit Afghanistan louter een blote bewering betreft, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat gelet op de veelheid aan incoherenties en onwaarschijnlijkheden er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

5.6. De voorgelegde taskara's die geen verband houden met zijn persoonlijke problemen kunnen deze appreciatie niet ombuigen.

In een eerste aanvullende nota van 9 augustus 2022 voegt verzoeker enkele foto's toe van iemand die zijn overleden neef zou zijn en van diens dode lichaam. Hij zou zijn gedood door de taliban omdat hij niet wilde voor hen wilde werken. Op basis van deze foto's kan evenwel niet worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers neef betreft. Er liggen geen bijkomende elementen voor op basis waarvan op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de afgebeelde persoon wel degelijk verzoekers neef betreft. Bovendien kan aan privéfoto's slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder kan uit deze foto's niet worden afgeleid in welke omstandigheden de dood van zijn beweerdte neef zou hebben plaatsgevonden, met name hoe, waar en wanneer deze persoon om het leven kwam. Deze foto's tonen bijgevolg niet aan dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en kunnen op zich verzoekers beweerdte persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maken, laat staan dat er enig concreet verband aannemelijk wordt gemaakt. De foto's bevatten opschriften in een vreemde taal, maar zonder vertaling kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud ervan.

Aangezien deze foto's niet aantonen dat de beweerdte neef zou zijn gedood door de taliban omdat hij niet wilde voor hen wilde werken en er geen concreet verband met verzoekers beweerdte persoonlijke problemen aannemelijk wordt gemaakt, kunnen deze foto's ook geen ander licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker toont met deze foto's aldus geenszins aan dat ook zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

5.7. Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerdte problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht en dat hij de beweerdte vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk maakt.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

5.8. In een tweede aanvullende nota van 19 oktober 2023 werpt verzoeker voor de eerste keer op dat hij nog een derde en oudere broer zou hebben, genaamd A.S., dat deze persoon als tolk werkte voor de Amerikanen en nu in de Verenigde Staten verblijft. Ter staving hiervan legt hij een aantal documenten voor. Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat ook zijn leven in gevaar is. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat zijn beweerde broer eind 2016 uit Afghanistan is gevlucht wegens bedreigingen door de taliban, dat de taliban hem verwijten voor zijn broer te hebben gespioneerd, dat er een oproepingsbrief zou zijn van de taliban en dat zijn familie anderhalf jaar geleden is verhuisd omdat zij werden lastig gevallen door de taliban. De verwerende partij zet ter terechtzitting haar standpunt over verzoekers aanvullende nota mondeling uiteen.

In casu kan niet worden genegeerd dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van een derde en oudere broer met de naam A.S., noch van diens beweerde werkzaamheden voor de Amerikanen in Afghanistan en evenmin heeft vermeld dat zijn persoonlijke problemen zouden samenhangen met het werk van zijn beweerde broer. Verzoeker haalt aldus in wezen een nieuw asielmotief aan dat echter al zou hebben bestaan voordat hij in november 2020 zijn beschermingsverzoek indiende. Dit doet in eerste instantie ernstig afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en ook aan de ernst en geloofwaardigheid van deze nieuwe vrees.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) noch bij het CGVS heeft verklaard dat hij een oudere broer zou hebben genaamd A.S., geboren in 1990, laat staan dat hij heeft verklaard dat deze broer voor de Amerikanen zou hebben gewerkt of dat iemand van zijn familieleden buiten Afghanistan verbleef. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker in het begin van de asielprocedure spontaan de taskara's van zijn ouders alsook van al zijn broers en zijn zussen voorlegde. Hoewel verzoeker met betrekking tot zijn oorspronkelijke vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de DVZ en het CGVS (zie supra), zijn verzoekers verklaringen over zijn familieleden telkens consistent. Zo noemt hij telkens Y. en Y. als zijn twee jongere en enige broers (verklaring DVZ, vraag 17; NPO, p. 6 en 9). Ook op de vraag *“Hebt u familie buiten Afghanistan?”*, antwoordde verzoeker negatief (NPO, p. 9). De Raad merkt op dat verzoeker telkens naliet om gewag te maken van een derde en oudere broer of van een familielid dat voor de Amerikanen zou hebben gewerkt en dat in de Verenigde Staten zou verblijven.

Zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft verzoeker ook niets verteld over een broer die naar het buitenland zou zijn gevlucht wegens bedreigingen door de taliban noch over de beschuldigingen van spionage voor zijn broer aan zijn adres door de taliban. Verzoeker werd nochtans op het CGVS meermaals uitdrukkelijk gevraagd of hij nog andere elementen wou aanhalen en/of er nog andere problemen zijn waardoor hij Afghanistan heeft verlaten of waardoor hij niet kan terugkeren. Tevens werd hem gevraagd of hij alle redenen voor zijn beschermingsverzoek heeft kunnen geven waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p.14, 20 en 21). Verzoeker repte met geen woord over deze beweerde broer en de problemen die zij zouden hebben gekend wegens het werk van zijn broer.

De Raad herinnert aan artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet: *“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.*

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.”

Een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, moet aldus alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo volledig mogelijk aanbrengen daar op hem de verplichting rust om zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hij moet dit zo spoedig mogelijk doen.

Het gegeven dat verzoeker nooit eerder het bestaan van A.S., zijn beweerde broer, de werkzaamheden van A.S. en een vrees bij terugkeer gelinkt aan het werk van zijn beweerde broer ter sprake heeft gebracht, noch bij de DVZ noch bij het CGVS noch in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota, maar slechts

in de tweede aanvullende nota neergelegd een dag voor de terechtzitting, maakt dat dit nieuw asielmotief erg laat in de procedure worden ingeroepen. Verzoeker biedt hier geen duidelijke verklaring voor. Dit alles doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid ervan.

De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker tijdens de zitting verklaart dat zijn beweerde broer al in 2016 uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Dit zou betekenen dat verzoeker nog gedurende drie jaar, tot zijn vertrek in 2019, in zijn dorp zou hebben gewoond nadat zijn beweerde broer al problemen zou hebben gekend met de taliban bij zijn vertrek in 2016, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van dit relaas verder onderuit haalt. Bovendien verklaart verzoeker beweerde broer in een brief dat hij in 2015 naar de Verenigde Staten zou zijn vertrokken (aanvullende nota verzoeker van 19 oktober 2023, stuk 3), hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen ter terechtzitting.

Verzoeker verklaart ook nog dat zijn familie anderhalf jaar geleden zou zijn verhuisd omdat ze werden lastig gevallen door de taliban. Aldus zou zijn familie omstreeks april 2022 zijn verhuisd, maar verzoeker die in februari 2022, kort voor de beweerde verhuizing van zijn familie, werd gehoord op het CGVS maakte geen enkele vermelding van problemen die zijn familie zou hebben ondervonden omwille van de werkzaamheden van A.S. Evenmin bracht verzoeker zulks te berde in zijn verzoekschrift van 15 april 2022 en eerste aanvullende nota van 9 augustus 2022. Dat zijn familie überhaupt zou zijn verhuisd betreft verder een louter blote bewering, laat staan dat er enig begin van bewijs voorligt van de omstandigheden die daartoe zouden hebben genoopt.

Verzoeker legt ter zitting enkele documenten neer om het bestaan en het profiel van zijn beweerde broer aan te tonen. Hij licht nergens toe waarom deze documenten pas daags voor de zitting worden voorgelegd, noch wanneer en hoe hij deze documenten heeft verkregen.

Wat betreft de neergelegde foto's van verzoekers beweerde broer en van verzoeker samen met zijn beweerde broer, kan evenwel niet worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers broer betreft. Er liggen geen bijkomende elementen voor die toelaten op objectieve wijze vast te stellen dat de afgebeelde persoon wel degelijk verzoekers broer betreft. Een biologische broederband tussen verzoeker en de afgebeelde persoon wordt niet aangetoond; de neergelegde documenten bevatten geen enkel objectief element waarmee kan bewezen worden dat de persoon in kwestie zijn broer is. Verder wordt eraan herinnerd dat aan privéfoto's slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke encenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en er bovendien niet blijkt waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen.

In zoverre – gelet op de stukken die worden voorgelegd met betrekking tot de werkzaamheden van de A.S., met name de verklaring van de werkgever van A.S. van 10 januari 2013, een aanbevelingsbrief van 16 november 2011, het Amerikaans paspoort, de identiteitskaart, het rijbewijs en de sociale zekerheidskaart van A.S. alsook diens werkbadge en bankkaart ten tijde van zijn werk in Afghanistan – in deze stand van zaken zou kunnen worden aangenomen dat A.S. voor de Amerikaanse troepen heeft gewerkt en nu in de Verenigde Staten verblijft, doet dit geen afbreuk aan de kernvaststelling dat er geen objectief bewijselement voorligt dat de biologische band tussen verzoeker en A.S. aantoon, laat staan dat op basis van deze stukken verzoekers beweerde problemen met de taliban omwille van de tewerkstelling van A.S. aannemelijk worden gemaakt.

Daarnaast is er nog een brief die is geschreven door A.S. en die als een soort aanbeveling lijkt gericht te zijn aan een dossierbehandelaar die verzoekers visumdossier behandelt. Gelet op een aantal bevindingen, hieronder uiteengezet, wordt er zeer weinig bewijswaarde aan deze brief gehecht. Vooreerst is de brief niet gedateerd noch ondertekend en lijkt er een pagina te ontbreken. Het is ook vreemd dat deze aanbevelingsbrief, die vanuit een privépersoon uitgaat, het logo van de “*US Department of Homeland Security*” bevat. Er kan verder niet worden nagegaan of deze brief daadwerkelijk door A.S. werd geschreven. Bovendien zijn er een aantal incoherenties. Zoals reeds aangestipt, verklaart A.S. in deze brief dat hij Afghanistan in 2015 heeft verlaten terwijl verzoeker dit situeert eind 2016. Verder zet A.S. in deze brief uiteen dat familieleden verkeerde informatie aan de taliban zouden hebben gegeven over verzoeker, met name dat verzoeker informatie doorgaf aan A.S. over de taliban. Verzoeker vermeldde tijdens de terechtzitting evenwel op geen enkele wijze dat het familieleden waren die hem bij de taliban zouden hebben beschuldigd van spionage. Vervolgens licht A.S. in deze brief toe dat verzoeker om deze reden is vertrokken uit Afghanistan, richting Europa, en dat hij in 2022 een procedure is gestart om zijn familie naar de Verenigde Staten te halen. Verzoeker die in 2022 op het CGVS werd gehoord, heeft nooit iets vermeld over een visumprocedure die door A.S. zou zijn opgestart in de Verenigde Staten. Bovendien blijkt uit deze brief dat de beschuldigingen van spionage aan de basis zouden liggen van

verzoekers vlucht uit Afghanistan, terwijl verzoeker zelf hierover nooit iets heeft verklaard maar integendeel een heel andere reden opgaf voor zijn vlucht uit Afghanistan. De incoherenties tussen de inhoud van de brief en verzoekers verklaringen verzwakken de bewijswaarde ervan nog meer. Verder wordt benadrukt dat deze brief afkomstig is van een privépersoon en niet van een objectieve bron. Enkel op basis hiervan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten, met name dat A.S de broer is van verzoeker en dat verzoeker door de taliban wordt beschuldigd van spionage, zich werkelijk hebben voorgedaan. Ten slotte wordt er op gewezen dat dit document enkel een fotokopie betreft en dat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Waar verzoeker tijdens de zitting meent dat zijn familie in Afghanistan een dreigbrief van de taliban ontving waarin hij en zijn beweerde broer door de taliban werden opgeroepen om zich voor hun rechtbank te presenteren, merkt de Raad op dat verzoeker deze brief niet neerlegt, hoewel hij via zijn zus over een foto van het document zou beschikken.

Het geheel van voorgaande bevindingen in acht genomen, slaagt verzoeker er in deze stand van zaken niet in aannemelijk te maken dat hij een derde en oudere broer, genaamd A.S., zou hebben die in Afghanistan voor de Amerikanen zou hebben gewerkt en nu in de Verenigde Staten zou verblijven. Deze vaststelling maakt dat geen geloof kan worden gehecht de beweerde problemen met de taliban die verzoeker als gevolg van de werkzaamheden van zijn beweerde broer, wegens beschuldigingen van spionage, zou hebben gekend.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kan krijgen, is bijgevolg niet dienstig.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.10. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij in België geïntegreerd is, en dat hij zich naar de normen en heersende cultuur heeft gevormd. Verzoeker vestigt tevens de aandacht op het feit dat hij al sinds 2019 uit Afghanistan is vertrokken en al enige tijd in België verblijft.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenlandse relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of*

individuals”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ‘geloofsethiek en denkwijze’ van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als “*verwesterd*” worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft over-schreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.11. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker is gehoord na de machtsovername door de taliban en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 9 februari 2022 geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder.

Verzoeker laat verder na om in zijn verzoekschrift of in een aanvullende nota enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker verklaart ter terechtzitting weliswaar dat hij in België geïntegreerd is en dat hij zich naar de normen en heersende cultuur heeft gevormd, maar blijft in gebreke om deze bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Evenmin legt hij enig bewijselement voor dat deze bewering kan onderbouwen, noch vindt deze bewering steun in het administratief dossier. Deze niet gespecificeerde integratie mist de nodige concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aan te tonen. Het blijft aldus een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd.

Verzoeker vestigt tevens de aandacht op het feit dat hij al sinds 2018 uit Afghanistan is vertrokken. Een loutere verwijzing naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2018 en naar zijn verblijf in België/Europa volstaat niet om aan te nemen dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een

toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker minstens 18 jaar was toen hij Afghanistan verliet. Hij was aldus reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in Europa en België aankwam. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt te meer nu verzoeker aangeeft nog steeds contact te hebben met zijn familieleden (NPO, p. 10 en 20). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, waardoor hij zich desgevallend bij zijn lokaal netwerk kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering zal worden gevisieerd of vervolgd.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

5.12. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een

onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Verzoeker stelde overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn familie het goed stelt in Afghanistan en dat zijn familieleden ook financieel rondkomen (CGVS, p. 9 en 13). Waar verzoeker tijdens de terechtzitting verklaart dat zijn familie sinds anderhalf jaar is verhuisd omdat zij door de taliban werd lastig gevallen, wordt opgemerkt dat verzoeker geen bewijselementen ter staving van deze loutere bewering voorlegt en dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht aangezien zij voortbouwt op een ongelooftwaardig bevonden asielaarsrelaas.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan".

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp en stelt dat er dagelijks honderden omkwamen door hun aanslagen, wordt benadrukt dat in het kader van een ex nunc-toetsing rekening moet worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en niet met de situatie in het verleden. Heden hebben de taliban in geheel Afghanistan de macht en zijn er geen aanwijzingen dat zij nog aanslagen plegen. Verder meent verzoeker dat er nog steeds sprake van geweld tegenover burgers; hij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht van nos.nl dat op 7 maart 2022 stelt dat er sinds de machtsovername door de taliban al honderden burgerslachtoffers zijn gevallen. Dit nieuwsbericht handelt evenwel over de aanslagen gepleegd door ISKP alsook geweld gericht tegen sympathisanten van ISKP. Dit zijn gegevens waarmee in de hierboven uiteengezette analyse rekening wordt gehouden. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt aldus in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit deze informatie kan niet blijken dat de acties van de taliban op iedereen zijn gericht, en dus ook burgers.

Dat er nog burgerslachtoffers vallen wordt verder op zich niet betwist. Evenwel blijkt uit de recente beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn en dat er een tevens een significante daling is van het aantal burgerslachtoffers. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De conclusie dat er in Afghanistan geen sprake meer is van een

uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, blijft gehandhaafd.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er nog wel sprake van een bepaalde mate van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden, maar er blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 136-138).

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet dienstig betwist en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken. Hij maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES